

Kapitola druhá PÁTEŘNÍK

První věc, kterou bard vnímá, je lehké pohupování, tu a tam přerušované nepřijemným nadskočením. Leží na zádech, pod sebou má nějaké tvrdé dřevo a připadá mu, jako by mu někdo vycpal hlavu angorskou vlnou.

Slyší pomalé skřípání dřeva o dřevo a škrábání zvířecích tlapek o udusanou zem. Někde opodál se ozývá šustění rákosí, houkavé volání bahenních ptáků – nejspíš lysek – a vysoké tóny bzučení všudypřítomného hejna komárů.

Takže ještě nejsem mrtvý, pomyslí si. Ale jsem na voze. Někam mě berou s sebou.

Má dost přesnou představu, kam to asi bude, a otevře jedno oko, aby se o tom přesvědčil. Vidí sice trochu rozmazaně, ale přesto rozezná Rueovu postavičku – sedí a pevně svírá plášť –, boky vozu a několik siluet, což budou pravděpodobně kostečnice. Nad sebou má široké, růžově zbarvené nebe. Slunce právě začíná zapadat.

„Ty jsi vzhůru!“ vyjekne Rue a div mu neskočí na hrud’.

„Jsi v pořádku?“ vypraví ze sebe bard, ale jeho slova jsou nezřetelná a slévají se. „Neublížily ti?“

„Ne, neublížily. Nic mi není. Sestry se ke mně chovaly docela hezky. Všichni jsme tě nesli ze svahu dolů a pak našly jednoho sedláka, co měl vůz, a přesvědčily ho, aby nás svezl. Myslím, že brečel a možná se i trochu počůral. Vezou nás do –“

„Páteřniku,“ dokončí místo Ruea větu bard. *Páteřník. Chrámová nora kostečnic.* Rozhodně to není místo, které by si bard kdy přál vidět. Nezabily ho hned, vezou ho k sobě do chrámu, aby to provedly pořádně.

Jedna z kostečnic se k němu přiblíží, jako kdyby chtěla jeho obavy potvrdit, a pohlédne na něj shora skrz otvory v masce.

„Proč jste mě musely uspat?“ zeptá se bard. „Nebránil bych se.“

„Pro jistotu,“ odpoví kostečnice. „Nebylo vůbec snadné tě najít.“

„Mého učně jste neuspali.“

„Je to hodný králík,“ řekne. Natáhne ruku, pocuchá Rueovi uši a on se na ni usměje. *Lasičko jedna zrádcovská*, pomyslí si bard.

„Už jsme skoro na místě,“ pokračuje kostečnice. „Měl by ses zkusit posadit.“

S trochou pomoci se bard dokáže zvednout. Hlava i zrak se mu postupně vyjasňují, takže rozezná povoz, roztřeseného sedláka na kozlíku i dvě hnědé krysy, které vůz táhnou po úzké cestě. Po obou stranách se do dálky prostírají močály a před nimi je mezi rákosím vidět mohutný kamenný hřbet. Nahoře má rozeklaný hřeben ostrých špiček, které vypadají jako páteř obrovské padlé obludy. Bard ví, že pod hřebenem leží místo, kde kostečnice po celá staletí žijí, cvičí se a uctívají Bohyni. Při tom pohledu se mu útroby sevrou strachem.